

"DIEGO EN IK HEBBEN
ONTZETTEND VEEL GELUK
GEHAD DAT WE NOG LEVEN"

**NURIA EN HAAR
ZOONTJE RAAKTEN
BESMET MET
EEN VLEESETENDE
BACTERIE**

Nuria (35) en haar zoontje Diego (2,5) liepen een zeldzame bacteriële besmetting op. Diego kwam er goed vanaf, maar Nuria onderging acht zware operaties en overleefde de infectie ternauwernood. "Er loopt een litteken van mijn oksel tot mijn heup."

Interwiew: Laura van der Meer. Fotografie: Bernice van Wissen

“Diego was nog geen anderhalf jaar oud toen zijn amandelen werden geknipt. Het was een dagopname, dus ik kon hem 's middags weer gewoon mee naar huis nemen. De volgende ochtend was hij huilerig, heel normaal na zo'n ingreep. Maar hij maakte ook van die rare, trekkerige bewegingen met zijn beentje. Omdat de huisarts het niet vertrouwde, kon ik meteen langskomen. Zijn bloed was goed, de dokter kon niets raars vinden. En toch was ik er niet gerust op, integendeel. Er was iets met mijn kind, ik wist alleen nog niet wát. Diezelfde avond moest Diego bij de minste of geringste aanraking aan zijn been ontzettend huilen. Ik ben zo blij dat ik toen de spoedeisende hulp heb gebeld. Ik kon meteen langskomen. Weer werd er bloed geprikt en dit keer werd snel duidelijk dat het mis was. Zijn ontstekingswaarden waren bizar hoog. Diego bleek geïnfecteerd met een streptokok. Een bacterie die normaal gesproken onschuldig is en voornamelijk in de keel en mond voorkomt, maar die bij mijn kind bezig was zijn been aan te vreten. Elke minuut voelde vanaf dat moment aan als een uur. Dagenlang waren ze met hem bezig en heb ik alleen maar lopen huilen. Ik was zo bang dat Diego zijn been zou kwijtraken. Of erger. Kon dit mijn schuld zijn? Had hij de bacterie thuis opgelopen omdat ik niet hygiënisch genoeg was geweest? Inmiddels weet ik dat ik er niks aan had kunnen doen om dit te voorkomen, maar toen spookte dat door mijn hoofd. Diego heeft uiteindelijk geluk gehad. De infectie was ingekapseld in zijn heupgewricht, waardoor de bacterie zich niet verder heeft kunnen verspreiden in zijn lijfje. De artsen hebben alleen vocht rond zijn gewricht weggehaald en een hoge dosis antibiotica toegediend, het weefsel zelf was nog niet aangetast. Na twee weken kroop hij weer op volle toeren door het ziekenhuis. Een paar maanden later herhaalde deze nachtmerrie zich. Dit keer bij mij.”

Het was écht foute boel

“Het begon met een knobbel bij mijn oksel. Ik schrok me dood. Een knobbel! Het zou toch niet... Tot mijn grote opluchting bleek het om een ontstoken lymfeklier te gaan. Deze kon operatief worden verwijderd - een betrekkelijk eenvoudige ingreep. Maar alles liep anders.

Na de operatie had ik behoorlijk veel na-pijn. Zo veel, dat werd besloten om me een nachtje in het ziekenhuis te houden. De dag daarna ben ik, gewapend met pijnstillers, alsnog naar mijn ouders gegaan. Ik weet nog hoe ziek ik me voelde. Ik had zo'n pijn, dat kon niet normaal zijn. Op een gegeven moment heb ik letterlijk liggen gillen van de pijn. ‘Help me!’, schreeuwde ik alleen nog maar uit. Mijn ouders besloten de ambulance te bellen. Die liet twee uur op zich wachten, noodgevallen gingen voor. Eenmaal in het ziekenhuis werd onmiddellijk de leidinggevende arts uit bed gebeld.

“IK WEET NOG HOE ZIEK IK ME VOELDE NA DE OPERATIE. DAT KON NIET NORMAAL ZIJN. IK LAG LETTERLIJK TE GILLEN VAN DE PIJN

Mijn ontstekingswaarden waren namelijk maar liefst zeshonderd keer hoger dan normaal. Het was écht foute boel. Ik moest met spoed naar de operatiekamer zodat een chirurg kon kijken wat er met de wond aan de hand was. ‘Ik wil die pijn niet meer!’, schreeuwde ik. Mijn ouders en ik hadden geen idee wat er aan de hand kon zijn. Laat staan dat ik hier aan zou kunnen doodgaan. ‘Tot straks’, zei mijn moeder nog.”

Gigantisch litteken als herinnering

“Ik heb later gehoord dat de chirurg na twee uur zijn werk heeft onderbroken om met mijn moeder te praten. Ik had necrotiserende fasciitis; mijn huid-, spier-, en vetweefsel bleek te zijn aangetast door een bacterie. Dezelfde als waarmee mijn zoon-tje besmet was geweest. Ik zat al tegen orgaanfalen aan. ‘De kans dat uw dochter komt te overlijden, is heel groot’, deelde de arts mee. Vijf dagen lang ben ik kunstmatig in slaap gehouden en kreeg ik grote hoeveelheden antibiotica toegediend. En ondertussen blééf de chirurg weefsel wegsnijden. In totaal ben ik acht keer geopereerd. Er loopt een litteken van mijn oksel tot mijn heup en er zit een litteken op mijn dijbeen waar huid is weggehaald

om te transplanteren. Net als Diego heb ik ontzettend veel geluk gehad dat ik geen ledematen heb verloren. En dat ik nog leef. Toen ik eindelijk bijkwam had ik geen idee wat er met me aan de hand was. Gek genoeg was het eerste waar ik om heb gehuild het feit dat ik het afzwemmen van mijn oudste had gemist. Pas langzaam drong tot me door wat me was overkomen. Mijn arm kon ik niet goed bewegen en de vraag was of dat in de toekomst nog beter zou worden. Ik was in het begin heel zwak, maar ik wilde er per se voor zorgen dat ik me weer zelfstandig zou kunnen redden. Ik ben nu acht maanden verder en nog steeds kamp ik met de nasleep van mijn tijd op de intensive care. Ik heb een doorligplek die maar niet wil genezen en waar ik last van blijf houden. Daarnaast word ik genetisch onderzocht omdat er misschien sprake is van een immuunstoornis. Want dat er twee keer zo'n zeldzame bacteriële besmetting voorkomt, is hoogst uitzonderlijk. Dankzij mijn kinderen heb ik de draad snel opgepakt. Ik moest wel, het jaar daarvoor was ik gescheiden, dus thuis stond ik er alleen voor. Ik probeer niet te veel stil te staan bij wat me is overkomen. Het gigantische litteken zal me daar wel altijd aan blijven herinneren. Het is absoluut niet mooi om te zien en op sommige plekken zitten deuken. Toch schaam ik me er niet voor. Dat litteken staat voor wat mijn lichaam heeft meegemaakt én overwonnen. Eigenlijk voel ik me alleen maar trots als ik er naar kijk.” □

PS

De vleesetende bacterie is een streptokok, die normaal gesproken onschuldig is en voornamelijk in de keel en mond voorkomt. Maar wanneer de bacterie via een wond in de bloedbaan terecht komt, kan hij zich ontwikkelen tot de ‘pyogenes’-variant en het omringende weefsel aantasten. De symptomen beginnen vaak met een abnormaal hevige pijn rond een wondje van al enkele dagen oud. De aandoening komt slechts een paar keer per jaar voor in Nederland.